

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 24.08.1993, sp. zn. Tov 21/93, ECLI:CZ:VSPH:1993:TOV.21.1993.1

Číslo: 30/1994

Právní věta: Ustanovenému obhájci, který je plátcem daně z přidané hodnoty podle 5 zák. č. 588/1992 Sb., nelze přiznat podle 152 odst. 3 tr. ř. v rámci uplatněného nároku na odměnu a náhradu hotových výdajů i částku příslušející na zaplacení uvedené daně z požadované odměny určené podle tzv. advokátního tarifu (vyhláška č. 270/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 24.08.1993

Spisová značka: Tov 21/93

Číslo rozhodnutí: 30

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna advokáta, Odměna obhájce

Předpisy: 141/1961 Sb. § 152 odst. 3 270/1990 Sb. 588/1992 Sb. § 5 odst. 3

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 30

Ustanovenému obhájci, který je plátcem daně z přidané hodnoty podle § 5 zák. č. 588/1992 Sb., nelze přiznat podle § 152 odst. 3 tr. ř. v rámci uplatněného nároku na odměnu a náhradu hotových výdajů i částku příslušející na zaplacení uvedené daně z požadované odměny určené podle tzv. advokátního tarifu (vyhláška č. 270/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

(Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 8.1993 sp. zn. [Tov 21/93](#))

Vrchní soud v Praze zamítl stížnost obhájce proti usnesení Vyššího vojenského soudu v Táboře ze dne 9. 7.1992 sp. zn. T 8/91.

Z odůvodnění:

JUDr. F. G. obhajoval v průběhu celého trestního řízení odsouzeného PhDr. K. V., který byl pravomocně odsouzen rozsudkem Vyššího vojenského soudu v Táboře ze dne 30. 10. 1992 sp. zn. T 8/91, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 5.1993 sp. zn. Tov 4/93, pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1,2 tr. zák. k trestu odnětí svobody na tři a půl roku. Podle příslušných tarifů vyhlášky Ministerstva spravedlnosti České republiky č.

270/1990 Sb. požadoval obhájce odměnu a náhradu hotových výdajů v celkové částce 117 630 Kč. Kromě toho uplatnil i požadavek na daň z přidané hodnoty ve výši 5 % z uvedené částky, a to v celkové sumě 5 860 Kč. Jeho požadavek zněl na zaplacení 123 490 Kč.

Předseda senátu Vyššího vojenského soudu v Táboře dne 9. 7.1993 usnesením sp. zn. T 8/91 rozhodl tak, že přiznal jmenovanému obhájci odměnu a náhradu hotových výdajů za obhajobu ve věci odsouzeného PhDr. K. V. ve výši 117 630 Kč. V usnesení uvedl, že nároky obhájce byly přezkoumány a bylo zjištěno, že obhájce se zúčastnil všech úkonů, jak je podrobně rozvedl v uplatněném nároku. Jeho požadavky na odměnu a náhradu hotových výdajů odpovídají příslušným ustanovením citované vyhlášky. Nepřiznal mu však daň z přidané hodnoty v částce 5 860 Kč nad výši stanovenou tarifem s odůvodněním, že takový nárok není upraven advokátním tarifem a předseda senátu ho tedy neshledal opodstatněným.

Proti tomuto usnesení podal obhájce JUDr. F. G. v zákonné lhůtě stížnost, která směřuje toliko do té části výroku, kterou nad rámec vyúčtovaných nákladů obhajoby nebyla přiznána částka odpovídající řádně vyúčtované dani z přidané hodnoty v souladu se zákonem č. 588/1992 Sb., a dále do té části výroku, kde namísto správného bankovního spojení bylo uvedeno číslo plátce daně z přidané hodnoty. V důvodech své stížnosti uvádí, že podle § 5 odst. 1 zák. č. 588/1992 Sb. je plátcem daně z přidané hodnoty. Z tohoto titulu pro něho jasně vyplývá povinnost na každé své plnění vyplnit daňový doklad tak, jak je to upraveno v § 12 zák. č. 566/1992 Sb. Podle názoru stěžovatele nároková částka nemá žádný vztah k výši odměny, jak o tom hovoří advokátní tarif, ale je účetní povinností advokáta, která vyplývá ze zákona o dani z přidané hodnoty a z faktu, že od 22. 3. 1993 je stěžovatel registrován jako plátcem této daně. Nad rámec svého podání potom dodal, že správně specifikované platební místo odpovídá místu zřízení jeho účtu u Komerční banky, jehož číslo současně uvedl. Proto navrhl, aby Vrchní soud v Praze napadenou část usnesení Vyššího vojenského soudu v Táboře zrušil a ve věci rozhodl sám tak, že podle ustanovení § 151 odst. 3 tr. ř. se advokátovi přiznává i částka 5822 Kč, odpovídající vypočtené dani z přidané hodnoty a převod přiznané odměny advokáta bude proveden na číslo účelu uvedené obhájcem.

Zástupce generálního prokurátora u neveřejného zasedání navrhl, aby stížnost byla zamítnuta.

Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům:

Plátcem daně z přidané hodnoty jsou podle § 5 odst. 1 zák. č. 588/1992 Sb. osoby podléhající dani, jejichž obrat za nejbližší nejméně tři předcházející po sobě jdoucí kalendářní měsíce přesáhne částku 1 500 000 Kč. Podle odst. 4 téhož zákonného ustanovení mohou předložit žádost o registraci také osoby podléhající dani, i když jejich obrat nepřesáhne částku podle odst. 1. Podle předloženého osvědčení finančního úřadu v Praze 2 je stěžovatel plátcem daně z přidané hodnoty od 22. 3. 1993. Je tedy nepochybné, že má povinnost tuto daň platit.

Předmětem sporu ovšem je, zda stěžovatel může účtovat daň nad rámec mimosmluvní odměny podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR č. 270/1990 Sb., nebo zda má daň vypočítat ze základu mimosmluvní odměny snížené o daň z přidané hodnoty. Ustanovení § 14 odst. 1 citovaného zákona o dani z přidané hodnoty stanoví, že základem pro výpočet daně je cena za zdanitelné plnění, která neobsahuje daň, pokud tento zákon nestanoví jinak. K určení obsahu důležitého pojmu „cena“, jako základu pro výpočet daně z přidané hodnoty, odkazuje zák. č. 588/1992 Sb. na zák. č. 526/1990 Sb. o cenách. Ustanovení § 2 tohoto zákona, které hovoří o sjednávání ceny, zcela zjevně svým obsahem na mimosmluvní odměnu podle advokátního tarifu nedopadá. V ustanovení § 1 odst. 4 zákona o cenách je totiž výslovně uvedeno, že tento zákon se nevztahuje na odměny upravené zvláštními předpisy, přičemž se jmenovitě poukazuje na vyhlášku Ministerstva spravedlnosti České republiky č. 270/1990 Sb., o odměnách advokátů a komerčních právníků za poskytování právní pomoci.

Z uvedených souvislostí tedy vyplývá, že mimosmluvní odměny podle vyhlášky č. 270/1990 Sb. nejsou cenou ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty č. 588/1992 Sb. Neplatí tedy v tomto případě citované zákonné ustanovení, které jinak pro výpočet daně volí jako základ cenu neobsahující daň. Proto nelze na odměnu a náhradu hotových výdajů obhájci, která mu byla přiznána napadeným usnesením Vyššího vojenského soudu v Táboře, vztáhnout ustanovení § 14 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty a tezi, že tato „cena“ neobsahuje daň.

Naopak z výkladu a contrario vyplývá, že částka přiznaná obhájci citovaným usnesením v sobě obsahuje daň z přidané hodnoty a že příjemce této částky je povinen ji platit, pokud je plátcem daně z přidané hodnoty podle § 5 zákona č. 588/1992 Sb. Základem pro výpočet daně z přidané hodnoty je v takovém případě přiznaná odměna snížená o daň z přidané hodnoty.

Protože senát Vrchního soudu v Praze neshledal v napadeném usnesení předsedy senátu Vyššího vojenského soudu v Táboře žádné pochybení, stížnost obhájce zamítl jako nedůvodnou. To se týká i požadavku na nahrazení údaje o daňovém identifikačním čísle bankovním spojením. Jde o ryze technickou záležitost, která nemá charakter rozhodnutí a která není na újmu nárokům obhájce. Vrchní soud neshledává překážek, aby přiznaná částka byla obhájci poukázána na dodatečně sdělené číslo účtu u Komerční banky.